

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάξιμον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7.—Ἑξαετηρικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε πρόκληρωταὶ δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουνίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 23

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον.—Ὁ πυρετός τοῦ χρυσοῦ.—Διποταξίαι ναυτῶν.—Ὁ χρυσοθηρῆαι καὶ τὰ χρυσοσυρχεῖα

Ἄς ἐπιστρέψωμεν τώρα εἰς τὸν φίλον μας Ἀνδρῖνον, τοῦ ὁποῖου τὸ πλοῖον εὐρίσκειται ἤδη ἀπέναντι τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Αὐτὴ ἡ πόλις, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἐνδοξον ἢ ἀνακάλυψις τῶν χρυσοσυρχειῶν, ἦτο ἄλλοτε χωρίον ἀσήμαντον. Ἐξήρτῃτο ἀπὸ τὴν Νέαν Καλιφορνίαν, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψε κατὰ τὸ 1542 ὁ Ἰσπανὸς Καβρίλιο, καὶ ἐξηρεύνησε μετὰ τριανταεξ ἔτη ὁ διάσημος Ἀγγλὸς θαλασσοπόρος Δράκ. Ἡ Ἰσπανία τὴν κατέλαβε κατὰ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα. Ἀφοῦ διετέλεσε πολὺν καιρὸν ἐπαρχία τοῦ Μεξικοῦ, ἡ Καλιφορνία κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ περιελήφθη εἰς τὴν ἡμοσπονδίαν των. Ὁ πληθυσμὸς τῆς, ἐνῶ ἦτο τότε 160,000 ψυχαὶ τὸ πολὺ, σήμερον ὑπερβαίνει τὰς 500,000.

Τὸ Μοντέρεθ, ἡ ἄλλοτε πρωτεύουσα τῆς Καλιφορνίας, ἠναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ τὸν τίτλον τῆς εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον.

Ἡ πόλις λοιπὸν αὐτὴ, κειμένη εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται ἐπίσης Ἅγιος Φραγκίσκος, δὲν εἶχε κατὰ τὸ 1847 παρά 4 ἕως 5 χιλιάδας κατοίκους. Σήμερον ὁ πληθυσμὸς ἀνέρχεται εἰς 200,000 ἀνθρώπους, ἀνήκοντας εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς.

Ὁ λιμὴν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους λιμένας τοῦ κόσμου, καὶ ἔχει μῆκος εἰκοσιπέντε λευγῶν, ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ πολλοὺς μικροτέρους λιμένας καὶ ὀρμίσκους, μεταξύ τῶν ὁποίων εἶνε οἱ λιμένες τῆς Ἁγίας Κλάρας καὶ τοῦ Ἁγίου Παύλου. Περιέχει ἐπίσης πολλὰς νήσους, ὡς τὴν γή-

σον τῶν Ἀγγέλων καὶ τὴν Μολάττην. Ἡ πόλις κεῖται εἰς τὸ νότιον μέρος τῆς εἰσοδου τοῦ μεγάλου λιμένος. Τὴν βλέπετε πρὸς τὰ δεξιὰ καθὼς περνᾶτε τὸ στενὸν ἢ τὸν πορθμίσκον, ὁ ὁποῖος εἶνε γνωστὸς μετὰ τὸ ὄνομα Χρυσῆ Θύρα.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐφθάσαν οἱ ταξιδιώται μας εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, ὁ τόπος ἐκείνος ἦτο ἀνάστατος ἀπὸ τὸν πυρετὸν τοῦ χρυσοῦ. Εἶχαν πρὸ ἁλίγου ἀνακαλυφθῆ τὰ χρυσοφόρα μεταλλεῖα, καὶ οἱ ἐργάται καθὼς καὶ οἱ τυχοδιωκταὶ ἐτρέχαν ἐκεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἐβλεπαν ὅλοι ὄνειρα, καὶ ἐφαντάζοντο ὅτι θὰ ἐπλούτιζαν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

χωρὶς νὰ κοπιᾶσουν, χωρὶς νὰ ἐργασθοῦν. Ἐγένετο πολὺς λόγος διὰ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἐπίστρεψαν ἀπὸ τὰ μεταλλεῖα μὲ σάνκους γεμάτους ἀπὸ χρυσόνικον καὶ π e π i τ a c (κομμάτια χρυσοῦ) ἀλλὰ ἐλησημονοῦσαν τοὺς δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν εὐρῆ ἐκεῖ κάτω παρὰ τὴν ἀθλιότητα, τὸν πυρετὸν καὶ πολλὰκις τὸν θάνατον. Καὶ ὅμως αὐτοὶ ἦσαν οἱ περισσότεροι.

Πολλὰ πλοῖα, ἀραγμένα εἰς τὸν λιμένα, δὲν ἤμποροῦσαν ν' ἀποπλεύσουν, διότι δὲν εἶχαν πληρώματα· οἱ ναῦται εἶχαν δραπέτευσῃ διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὰ χρυσοσυρχεῖα. Δι' αὐτὸ, ὁ πλοίαρχος Ταγ-

κὸ ἐνόμισε φρόνιμον νὰ βγάλῃ τὸ ἐξῆς λογιδριον εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ:

«Παιδιά μου, ἂν, ὅταν ἐφθάσῃμεν εἰς τὸ Ρίου-Ἰαννέρον ἢ εἰς τὸν Παναμαῖν, σὰς ἔλεγα ὅτι εὐρήνη ναύτας μετὰ τὸν μισθὸν καὶ ὅτι ἐσχόπευα νὰ βγάλω σὰς ἔξω καὶ νὰ πάρω ἐκεῖνους εἰς τὴν θέσιν σας, θὰ με κατηγοροῦσατε ὡς ἄνθρωπον κακόπιστον, καὶ δικαίως θὰ μου ἐλέγατε ὅτι δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ἀθετήσω τὰς ὑποχρεώσεις τῆς συμφωνίας ποῦ ἐκάμαμεν εἰς τὴν Χάρην. Λοιπὸν, ἂν κανεὶς ἀπὸ σὰς με ἄρξῃ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ μεταλλεῖα, θὰ παραβῇ τὸν λόγον του, καὶ θὰ γίνῃ ἄξιος τῆς περιφρονησεως τῶν συντρόφων του. Γνωρίζω ὅτι εἶσθε ὅλοι λαμπρὰ καλλικάρια, πραγματικὸι θαλασσινοὶ, καὶ ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν λόγον σας. Κ' ἐδῶ, ὅπως παντοῦ, θὰ σας ἀρίνω νὰ βγαίνετε ἔξω, ἔχω δὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ τιμὴ σας θὰ σας ἐμποδίσῃ νὰ λιποτακτῆσατε ἀπὸ τὸ πλοῖον σας.»

Ἐτύχε νὰ συναντηθῶν εἰς μίαν ταβέρναν. (Σελ. 178. στ. α'.)

Οι ναύται ωρμήθησαν ότι θα έγυρίζαν ανέλλιπώς εις τὸ καράβι.

Ἐκράτησαν τὸν λόγον των πραγματικῶς, ἐκτός ἀπὸ τὸν Βερνάρδον καὶ ἕνα ἄλλον αὐτῶν, ποῦ δὲν του ἔκαθε πολὺ τὸ μυαλό του καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἦτο Ἰερώνυμος Σηρινός. Οἱ δύο αὐτοὶ ἔτυχε κατὰ δυστυχίαν νὰ συναντηθοῦν εἰς μίαν ταβέρναν μετὰ μίαν συμμορίαν χρυσοθηρῶν, οἱ ὅποιοι ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου ἐδραζινοῦσαν χρυσοὺς καὶ εἶχαν φέρῃ ἀπὸ ἐκεῖ πλοῦστα κέρδη.

Τὰ πράγματα ποῦ διηγούντο, τόσον ἀναφαν κ' ἐφλόγιζαν τὴν φαντασίαν τοῦ Βερνάρδου καὶ τοῦ Ἰερώνυμου, ὥστε ἀπεράσισαν νὰ φύγουν καὶ αὐτοὶ διὰ τὰ μεταλλεῖα.

Ἐδοκίμασαν νὰ περασθοῦν μαζί των καὶ τὸν Ἀνδρῆκον, ἀλλὰ αὐτὸς ἠρνήθη νὰ δώσῃ ἀκοῦσιν εἰς τὰ λόγια των.

— Βλάνα, τοῦ εἶπεν ὁ Βερνάρδος, σολογίσου μονάχα πῶς θὰ γυρίσης μετὰ τὰς τσέπες σου γεμάτες ἀπὸ μάλαμυ γιὰ νὰ στείλῃς στὴ μάνα σου καὶ τὰς ἀδελφές σου.

— Ἀλήθεια λές, εἶπε μετὰ ἕνα στεναγμὸν ὁ Ἀνδρῆκος, ἀλλὰ θυμήσου καὶ σὺ τί μάς εἶπε χθὲς ὁ καπετάνιος.

— Μπα! κουταμάρες. Δὲν κυττῆς τί κάνουν οἱ ναῦτες τῶν ἄλλων караβιῶν;...

Ἔλα μαζί μας, πάμε!

— Ὅχι, ἀπήντησε μετὰ σταθερότητα ὁ Ἀνδρῆκος· τὸ καθῆκόν μου λέγει νὰ μείνω ἐδῶ, καὶ θὰ μείνω.

— Τούλάχιστον, μὴν πᾶς καὶ μάς προδῶσης, εἶπεν ὁ Ἰερώνυμος.

— Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν εἶνε φόβος, εἶπεν ὁ Βερνάρδος.

Ἀπεμακρύνθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὸν Ἀνδρῆκον, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ ἔφυγαν λαθραίως.

Αὐτὸ τὸ παιδί παίρνει κακὸ δρόμο, ἐμουρμούρισε ὁ πλοίαρχος δταν ἀντελήθη τὴν ἀπουσίαν τοῦ Βερνάρδου. Ἄν ὁ πατέρας του ἔξοῦσε, τί 'ντροπή γι' αὐτὸν!

Ὡς εἶπαμεν προηγουμένως, ὁ κ. Βιλλιέρ ἦτον ἀντιπρόσωπος μίας μεγάλης ἐμπορικῆς Ἐταιρείας, καὶ ἡ Καλιφορνία τῶν παρουσιάζε εὐρύτατον πεδῖον πρὸς μελέτην.

— Νομίζετε ὅτι ἠμποροῦμεν νὰ μείνωμεν δεκαπέντε ἡμέρας ἐδῶ, χωρὶς νὰ λιποτακτῆσούν οἱ ναῦται σας; εἶπεν εἰς τὸν πλοίαρχον Ταγκύ.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος, τῶρα εἰμπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ δι' αὐτοὺς. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ πίστις τῶν λαμπρῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ἀξίζει ν' ἀνταμειφθῇ, θὰ τοὺς δώσω τὴν ἀδειαν νὰ ἐργασθοῦν διὰ λογαριασμὸν των ἐξῆς εἰς τὴν πόλιν· θὰ θγαίνουν μετὰ τὴν σειράν των.

Πρέπει νὰ εἰπωμεν ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ ἐργατικὸί ἐκέρδιζαν πολλὰ χρήματα εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον.

Οἱ ὑπηρετῆται τῶν κερφεναίων ἐπαίρναν ἕως 80 φράγκα τὴν ἡμέραν. Οἱ ξυλουργοὶ καὶ οἱ ἄλλοι τεχνῖται ἔκριναν μεροκάματα 120 φράγκων. Ὡς χρμάτης, ἠμποροῦντες ἕνας γερὸς ἄνδρας νὰ κερδίσῃ εὐκόλα καμμιά ἐξηνηταρῖα φράγκα.

Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ τὰ φαγώσιμα καὶ τὰ ἐνοίκια εἶχαν τιμὰς ἀνάλτους· ἐπομένως τὰ κέρδη ἦσαν πραγματικῶς πολὺ κατώτερα παρ' ὅσον ἐφαίνοντο.

Ἡ κλῆθ διαγωγὴ καὶ ἡ τιμιότης πάντοτε ἐκτιμῶνται ἐκθε τῶπον. καὶ δι' αὐτὸ οἱ ναῦται τοῦ Ζά ν - Μ π ἄ ρ τ εὐρῆκαν γρήγορα ἐργασίαν μετὰ καλοὺς δρους.

Ὁ Τζανῆς ἐπῆγεν εἰς τὸ μαγαζὶ ἐνὸς ξυλουργοῦ, ὁ ὅποιος τοῦ εἶδε 60 φράγκα τὴν ἡμέραν. Ὁ Νορξὲν εἶπεν ἄχθοφόρος, καὶ ὁ Φλατάκ, ποῦ ἦτον ἐπιτήδειος σὰν τὴν μαίμου, εἶπενε πλανόδιος κουρούς· τοῦ ἔτυχαν ἡμέραι ποῦ ἐκέρδιζεν ἕως 200 φράγκα.

Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὸν Ἀνδρῆκον, ὁ ὅποιος ἐφαίνετο τούλάχιστον δύο χρόνια μεγαλύτερος παρ' ὅσον ἦτο πραγματικῶς, εἶπενε ὀφλοκομιστῆς καὶ ἔκαμνε θελήματα εἰς τὴν πόλιν. Ὁ ξυλουργὸς τοῦ πλοίου τοῦ κατεσκεύασε ἕνα εἶδος χα μ α λ ἱ κ α ς εἰς τὸ ἀνάστημά του· καὶ ὁ μούστος, μετὰ τὴν δραστηριότητα, τὴν τιμιότητα καὶ τὴν ἐξυπατάδα του, γρήγορα ἀπέκτησε καλὴν ὀνομασθήποτε πελατῆσαν.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἐκάθητο εἰς τὴν συνειθισμένην θέσιν του, εἰς τὴν προκυμαιαν, ἕνας ἄνθρωπος, φαίνόμενος ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὰ μεταλλεῖα καὶ φορτωμένος ὡς φορτηγὸν ζῶον, ἐστάθη ἐμπρὸς του.

Ἄν καὶ μισομεθυμένος, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶχε κακὴν ὄψιν. Ἐφαίνετο ὡς πρῶην ναυτικῶς. Τὸ γελιό του ἦτο μὲν λιγάκι χονδρὸν καὶ ζωῶδες, ἀλλὰ ἐφανέρωνε καλὴν ψυχὴν καὶ ἐνέπνεε τὴν ἐμπιστοσύνην.

— Παιδί μου, εἶπεν εἰς τὸν Ἀνδρῆκον, ξεύρεις κανένα μέρος ὅπου, νὰ μπορῇ ἕνας ἄνθρωπος, ποῦ ἔχει τὸ δισάκι του γεμάτο χρυτάφι, νὰ στολισθῇ καὶ νὰ 'ντυθῇ μετὰ τοῦ ρούχα ποῦ νὰ εἶνε πρώτης τάξεως;

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν ὁ Ἀνδρῆκος. Εἰς τὸ μεγάλο κατάστημα τῶν Μαλβίλ καὶ Συντροφίας! θὰ εὑρεθε, τι θέλετε.

— Περὶ ἡμέρας! Πάμε λοιπὸν νὰ με ὀδηγήσης.

— Μάλιστα, κύριε. Ἐνῶ ἐπῆγαιναν, ὁ χρυσοφόρος διηγῆθη εἰς τὸν Ἀνδρῆκον ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὰ ὄρυγα, ὅπου ἐντὸς ἐξ ἡνῶν εἶχε μαζέψῃ χρυσοὺν ἀξίας 80,000 φράγκων.

— Τώρα, εἶπε, καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα νὰ θελήσω θὰ τὸ ἔχω, καὶ θὰ καλοζήσω σὰν ναύαρχος.

— Εἴθετε πολὺ εὐτυχῆς, εἶπεν ὁ Ἀνδρῆκος καὶ ἀναστένανξεν.

— Θὰ σου ἀρίσει κ' ἐσένα νὰ κερδίσης χρήματα, αἰ, φίλαράκο μου;

— Ἀκούς ἐκεῖ!

— Καὶ τί θὰ τάκαμνες;

— Θὰ τα ἔστειλα στὴ μητέρα μου καὶ στὲς ἀδελφές μου.

Ὁ χρυσοφόρος ἐστάθη.

— Τὸ ξεύρεις πῶς εὐὸ ἀξίζεις πεῖτερο ἀπὸ μένα; Ἐγὼ κ' ἐγὼ μιά φτωγὴ γρηάμητέρα ποῦ με περιμένει ἐκεῖ κάτω, καὶ δὲν τὴν ἐσυλλογίσθηκα καθόλου.

— Τώρα ποῦ εἶσθε πλοῦσιος, πρέπει νὰ πᾶτε νὰ τὴν δεῖτε, εἶπε τὸ ναυτοπούλο.

— Θὰ πᾶω πρῶτα νὰ κάμω ἄλλη μιά ἐκστρατεία ἕως τὰ χρυσοφυλάκια. Γνωρίζω ἕνα μέρος, ὅπου εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ μαζέψω ἐπάνω ἀπὸ πενήντα λίτρες χρυσάφι.

— Ναί, μὰ ἡ μητέρα σας, σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, τί θ' ἀπαγγίη;

Ὁ χρυσοφόρος ἐσταμάτησε πάλιν.

— Ὁ μικρὸς ἔχει δίκιο, ἐπιθύρουν· εἶμαι ἕνας ἄκαρδος. Δὲν ἀξίζω μιά πεντάρα. Περιμένετε, μικρέ.

Ἐλυθεν ἕνα πλατὺ ζωνάρι ποῦ εἶχε τυλιγμένο γύρω στὴ μέση του, στὴν μπλούζα του ἀποκάτω, καὶ ἔβγαλε ἕνα μαῦρο καὶ λερωμένο σακκοῦλι, γεμάτο ἀπὸ χρυσοκόινε.

— Ἐδῶ εἶνε χρυσοῦν γιὰ 12,000 φράγκα, εἶπε. Φύλαξέ μου το, γιὰ νὰ τὸ στείλω στὴ γρηά μου τὴ μάνα.

— Ἀμέσως θὰ τὸ στείλετε;

— Ὡ! ὄχι, σκοτοῦρα εἶνε! Ἐγὼ μιά θίφα τῶρα... καὶ ἔπειτα θέλω νὰ βάλω τὰ καλά μου· θὰ τα διορθώσω μετὰ ἐπίλοιπα ἅμα φουσίω. Νά, πάρε καὶ σὺ μιά σύγγια (80 παρῆκου φράγκα), νὰ τὴ δώσης τῆς μητέρας σου. Καὶ τῶρα, πάμε!

Καθ' ὁδόν, ὁ χρυσοφόρος, ὁ ὅποιος ἐλέγετο Λετουρέ, ἐσταμάτησεν ἀκόμη εἰς δύο ἢ τρία κ π ἄ ρ - ρ ο ῦ μ, ὅπως λέγουν οἱ Ἀμερικανοὶ τὰ καπηλεῖα ὅπου πωλοῦν δυνατὰ ποτὰ καὶ οἰνοπνεύματα.

Ὅταν ἐμβῆκαν εἰς τὸ ἐμπορικόν, μβλῖς καὶ μετὰ βίας ἐκρατεῖτο στὰ πόδια του. Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν, οἱ ἐμποροὶ καθημερινῶς εἶχαν νὰ κάμουν μετὰ τοιοῦτου εἶδους πελάτας καὶ ἤξευραν πῶς νὰ τοὺς φερθοῦν.

Τὸν ἐντυσαν κατακαίνουργα ἀπὸ κερφαλῆς μέχρι ποδῶν ἀντὶ τῆς μετρίας πληρωμῆς 380 δολλαρίων (1900 φράγκων). Οἱ ἐμποροὶ ἀλλήλοι πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἐκρατοῦσαν τὰ παλῆροῦρα τοῦ κελάτου μαζί μετὰ τὴν ζώνη του, ἀλλὰ αὐτὸς, μ' ὀδῆν τὴν μέσην του, δὲν ἐξεκώλλουσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν χρυσοῦν του.

Ἐνῶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ κατάστημα, ὁ Ἀνδρῆκος παρετήρησε δύο ἀνθρώπους ποῦ ἐστέκοντο εἰς τὴν θύραν, ὡς νὰ ἐπερίμεναν κάποιον. Ἐνθυμήθη ὅτι εἶχεν

ἰδῆ ἐκεῖνα τὰ δύο πρόσωπα εἰς τὸν δρόμον, ὅταν δὲ τὰ ξαναεἶθε ποῦ ἔτρεχαν κατόπιν των, μερικαὶ ὑποφύλαξ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν νοῦν του.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν ἄνθρωπον ποῦ συνώδευε, πρέπει νὰ πᾶμε γρήγορα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Μᾶς ἐπῆραν τὸ κατόπιν δύο ἄνθρωποι, καὶ δὲν φαίνονται νὰ ἔχουν καλοὺς σκοποὺς.

— Αὐτοὶ, ἀπήντησεν ὁ χρυσοφόρος, τὸν ὅποιον ἡ μέση του ἔκαμνε νὰ τα βλέπῃ ὅλα καλά καὶ ἄγια, αὐτοὶ εἶνε φίλοι. Στάσου νὰ 'δεῖς.

Ἐπλησίασε τοὺς ἀγνώστους καὶ τοὺς ἐπροσάλεσε νὰ πᾶνε νὰ πιοῦν μαζί εἰς τὸ πρῶτον κ π ἄ ρ - ρ ο ῦ μ ποῦ θὰ εὑρισκαν εἰς τὸν δρόμον των.

Ἡ πρότασις εἶνε δεκτὴ προθύμως. Ἐκάθησαν εἰς τὸ ποτοπωλεῖον, καὶ οἱ ἄνδρες ἐκείνοι ἐπέμειναν πολὺ νὰ κεράσων τὸν Ἀνδρῆκον· ἀλλὰ αὐτὸς ἠρνήθη νὰ βάλῃ ἔστω καὶ μιά σταλαγματία εἰς τὸ στόμα του.

Ἡ νύκτα ἐν τούτοις ἐπλησίαζε, καὶ εἶνε γνωστὸν πῶσον γρήγορα σκοτεινάζει εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς γῆς. Ὁταν ἡ παρέα ἐβῆκεν ἀπὸ τὸ ποτοπωλεῖον, ἦτο θεοσκοπέτωνα πλέον. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀγνώστους ἐπίσσε μπράτσῃ ἀπὸ τὰ δεξιά τὸν Λετουρέ, ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ ἀριστερά καὶ ἐπῆγαιναν καὶ οἱ τρεῖς κ' ἐτραγουδοῦσαν, ὁ Λετουρέ γαλλικὰ καὶ οἱ συντροφοὶ του ἀγγλικὰ. Ὁ Ἀνδρῆκος ἔτρεχε κατόπιν των, ἀνήσυχος καὶ σκεπτικῶς, διότι ἐμάντευεν ὅτι αὐτοὶ οἱ δῆθεν φίλοι τοῦ καμμένου τοῦ χρυσοφόρου εἶχαν σκοπὸν νὰ τον γδύσουν.

— Μπορεῖς νὰ φύγῃς, παιδί μου, τῷ εἶπαν δύο ἢ τρεῖς φορές, δὲν σε χρειαζόμαστε.

Ὁ μικρὸς δὲν ἀπαντοῦσε τίποτε, ἀλλὰ, ἂν καὶ κουρασμένος, ἀκολουθοῦσε πάντα τοὺς τρεῖς ἄνδρας.

Μ' ὀδῆν τὴν μέσην του, ὁ Λετουρέ εἶχε διατηρήσῃ εἰς τὴν μνήμη του τὴν ἀμυδρὰν ἀνάμνησιν τοῦ χρυσοῦ ποῦ εἶχε παραδώσῃ εἰς τὸ ναυτοπούλο.

Ἐστρεψε κάποτε καὶ ἐπιθύρῃε μερικὰ μπερδευσμένα λόγια διὰ τὸ σακκοῦλί του.

— Τί λέγει; ἠρώτησεν ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς.

— Τί νὰ πῆ; ἀπήντησεν ὁ Ἀνδρῆκος, εἰς τὸ μυαλό τοῦ ὁποίου ἦλθεν ἔξαφνα μιά ἰδέα· μιλεῖ γιὰ ἕνα μεγάλο σάκκο μετὰ χρυσοῦ σκόνης ποῦ ἄφησε σ' ἕνα χαμάλη πρὶν νὰ πάῃ στὸ ἐμπορικόν, καὶ θέλει ὡς φαίνεται νὰ τον ξαναπάρῃ.

— Καὶ εἶνε πολὺ μεγάλος αὐτὸς ὁ σάκκος;

— Ὡ! μάλιστα, κύριε, εἶπεν ὁ Ἀνδρῆκος· τόσοσ μεγάλος!

[Ἔπεται συνέχεια]

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat.]

ΑΘΗΝΑ· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΓΝΩΜΗ ΜΟΥ ΠΕΡΙ... ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

... και μιά ἐπιστολή « πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα », ἡ ὁποία μ' ἔκαμνε νὰ γελάσω μετὰ τὴν καρδιά μου. Φαντασθῆτε ὅτι ἕνας μικρὸς κρὸς μας φίλος, — μὰ πολὺ μικρὸς, διότι δὲν πιστεύω νὰ εἶνε περισσότερον ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν, — μου γράφει ἀπὸ τὴν

καταριδοφόρον ἐπαρχίαν» του, καὶ μ' ἐρωτᾷ τί γνώμην ἔχω περὶ τοῦ μονοπωλίου τῆς σταφίδος! Εἶμαι μονοπωλικῶς ἢ ἀντιμονοπωλιακῶς; Ἐγγίρω τὴν σύμβασιν ὅπως ἔχει, ἢ παραδέχομαι τὰς τροποποιήσεις; Καὶ τί φρονῶ; θὰ ψηφισθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἢ ὄχι; Καὶ τί στάσιν πρέπει νὰ τηρήσουν οἱ σταφιδοπαραγωγοὶ ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας; Νὰ καθήσουν ἡσυχας, ἢ νὰ ἐκστρατεύσουν ἐνοπλοὶ εἰς τὰς Ἀθήνας;!

Ναί, ἐγέλασα μετὰ τὴν καρδίαν μου... Καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐρωτῶντος, καὶ διὰ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐρωτωμένου... Τί εἰμπορῶ νὰ ἠξεύρω ἐγὼ διὰ τὸ ζήτημα τοῦ μονοπωλίου; Μήπως εἶμαι τραπεζίτης, ἐμπορος, κτηματίας, οἰκονομολόγος; Καὶ πάλιν τί ἐνδιαφέρεται διὰ τέτοια σοβαρὰ πράγματα ἕνας μικρὸς μαθητῆς, ὅστις νὰ γράφῃ ἐπιστολάς καὶ νὰ συλλέγῃ γνώμας; Μήπως εἶνε βουλευτῆς, καὶ πρόκειται νὰ ψηφίσῃ τὴν σύμβασιν καὶ θέλει νὰ φωτισθῇ διὰ τὴν δώση ψῆφον κατὰ συνείδησιν;

Πολὺ περίεργα πράγματα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Γελῶ καὶ πάλιν σοβαρεύομαι. Διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς ἕνα παιδί εἶνε δυνατόν νὰ σκοτίζεταί εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, διὰ ζητήματα, τὰ ὅποια ἐνδιαφέρουν τὸ πολὺ-πολὺ τοὺς γονεῖς του. Καὶ ἔπειτα λέγουν ὅτι τὰ παιδιά εἶνε ἀμέριμνα καὶ εὐτυχῆ... Ὁραία εὐτυχία, νὰ ἔχη κανεὶς τὰ μαθήματά του, τὰς ἐξετάσεις του, ὅλας τὰς ἀρκετὰ σοβαρὰς φροντίδας αὐτῆς τῆς ἐποχῆς, καὶ πρὸς ἐπίμετρον νὰ μὴ κοιμάται, ἀγωνιῶν καὶ διὰ τὴν σύμβασιν τοῦ μονοπωλίου! Καὶ δυστυχῶς, ἀπὸ τὴν ἀρρωστειαν αὐτὴν πάσχουν ὅλοι οἱ Ρωμιοὶ, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἡ ἀπρόοπτος ἐπιστολή τοῦ μικροῦ μου φίλου εἶνε ἀπλῶς ἕνα σύμπτωμα. Δὲν περιορίζομεθα εἰς τὰ ζητήματα τοῦ κώλου μας· δὲν ἐνθυμούμεθα τὸ ἕκαστος ἐφ' ὃ ἐτάχθη· δὲν ἐννοοῦμεν νὰ φροντίζωμεν μόνον δι' ὅσα πρέπει νὰ μάς ἐνδιαφέρουν· ἀναμνησθῆμεθ' εἰς ὅλα· εἰς

τὴν πολιτικὴν, εἰς τὰ στρατιωτικὰ, εἰς τὰ ναυτικὰ, εἰς τὰ οἰκονομολογικὰ. Δὲν παρουσιάζεται ζήτημα, χωρὶς νὰ μάς ἀπασχολήσῃ, ὅταν νὰ ἡμεῖθ οἱ μόνοι ἀρμόδιοι, οἱ μόνοι κατάλληλοι νὰ τὸ λύσωμεν. Καὶ θεωροῦμεν ὡς κάτι ἐξευτελιστικὸν καὶ ταπεινωτικὸν τὸ νὰ μὴν ἔχωμεν γνώμην, τὸ νὰ ὀμολογοῦμεν εὐλικρινῶς ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε γιὰ μᾶς. Ἐπειὶ ἐσυνείθισαν καὶ τὰ παιδιά μας, καὶ βλέπει κανεὶς τοὺς ἀμικροὺς πολίτας» νὰ γίνονται ἐμπάθειε διὰ ζητήματα, τὰ ὅποια ἀπέχουν τόσον πολὺ ἀπὸ τὰ βιβλία των, τὸ σχολεῖόν των, τὸ τόπι των, τὰς διασκευὰς των καὶ τοὺς μολυβένιους των στρατιώτας, ὅσον ἀπέχει καὶ ἡ ὠραία ἡλικία των ἀπὸ τὴν ἡλικίαν τῶν λευκῶν τριχῶν, τῶν σκέψων καὶ τῶν φροντίδων.

«Περιμένω ἀνυπομονῶς τὴν ἀπάντησίν σας, κύριε Φαίδων» σὰς παρακαλῶ θερμῶς, θερμότερα, νὰ μάς εἰπῆτε καὶ σῖς τὴν γνώμην σας περὶ τοῦ φλέγοντος τούτου ζητήματος...» Ἄχ, νὰ μὴ σ' ἔχω ἐδῶ, μικρὴ ἐπιστολογράφῃ, νὰ σοῦ τραβήξω ὀλίγον ταῦτι καὶ νὰ σοῦ ψιθυρίσω. «Ἐσὺ, παιδί μου, νὰ κυττᾷς τὴ δουλειά σου. Ἄρῃνε τοὺς μεγάλους νὰ κάμνουν τὴν ἰδεὴν των. Ἄν ψηφισθῇ ἢ ὄχι ἡ σύμβασις, ἂν θὰ βλάψῃ ἢ ὄχι τὴν σταφίδα, σὺ δὲν θὰ ἔχῃς καμμίαν, ἀπολύτως καμμίαν εὐθύνην. Θὰ τὴν ἔχῃς ὁμως ὀλοκλήρως, ἂν τυχόν δὲν προδιδασθῆς φέτος εἰς τὰς ἐξετάσεις, ἢ ἂν προδιδασθῆς μετὰ βαθμὸν ὄχι ἀξίον πολλῶν συγχαρητηρίων.»

Αὐτὴ εἶνε, καθαρὰ καὶ ἑάστερα, ἡ γνώμη μου περὶ τοῦ μονοπωλίου.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΑ

Ἐρχεται ὁ Δεκέμβριος. Τὰ δένδρα γίνονται ἔξαφνα κατάσπρα, καὶ νομίζεις πῶς κάποιος χερί τὰ πῆρε καὶ ἐγάθησαν. Τὰ σπουργίτια τραγουδοῦν τὴν πεῖνά των σ' ὅλους τοὺς μουσικῶς τόνους. Ἀλλὰ τὸ χιόνι τὰ τσακνοὶ χωρὶς νὰ τα λυπηθῇ καὶ εἰρωνικὰ τοὺς λέγει:

— Σπουργιτάκια, σὰς στρώνω τὸ τραπέζου μάνδηλα νὰ φάτε!

Ἐρχεται ὁ Ἀπρίλιος.

Ἐτάνω στὰ δένδρα, καὶ τῶρα ὅπως καὶ τότε, ἡ ἀσπράδα ἀπλόνηται ἀσθονη. Ἀσπράδα τῶν λαουλοιδῶν. Ἀλλὰ τὰ σπουργίτια πονηρὰ, ἂν καὶ σπουργίτια, φαντάζονται πῶς εἶνε νέα παγίδα, καὶ δὲν ζυγόνουν. Δὲν γελιοῦνται δευτέρη φορὰ, αὐτὰ.

— Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀσπράδα, εἶνε χωρὶς ἄλλο πάλι χιόνι!

Λέγουν...

ΜΑΓΙΚΗ ΒΙΚΟΝ

Πού είνε η Σταχτοπούτα :

[Αι Μαγικαί Βικόνες υπάγονται εις τόν Διαγώνισμὸν τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια.)

Μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦτο θαυμάσια εἰς τὴν ὑγείαν τῆς ἄλλ' ἄφισ νά τῆς ξεφύγῃ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐσπέρας, ὅτι εἶχε χάσῃ ἐτελῶς τὴν ὄρεξίν τῆς ὅχι δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διότι ἀπὸ τινῶν μηνῶν δὲν ἔτρωγε πλέον ὅσον ἐχρειάζετο διὰ νὰ χορτάσῃ· καὶ τοῦτο διὰ ν' ἀδυνατίσῃ. Ἐίδατε τρέλα, καλέ! Τὴν ἐράλωσα, ἐνοοῖται· ἀλλὰ λίγο τὴν ἔμελε. Ἐκαμὰ τὴν ἀνοήσιαν νά τῆς εἰπῶ ὅτι εἶχε ἀδυνατίσῃ, καὶ ἦτο κατενθουσιασμένη. Φαντασθῆτε ὅτι ἠθέλησε νὰ μου ὑποστηρίξῃ, ὅτι αὐτὸ ἦτο θρίαμβος τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὄλης! Ὁραῖος θρίαμβος, μὰ τὴν ἀλήθεια! Καὶ οἱ πόνοι τοῦ στομάχου ποῦ ἀπέκτησεν, εἶνε τάχα καὶ αὐτὸς θρίαμβος τοῦ πνεύματος; Ἐἶνε ἡ ἐκδίκησις μᾶλλον τοῦ στομάχου τῆς ποῦ τὸσον τὸν ἐκακομεταχειρίσθη. Ἀλλ' ἄς ἀλλάξωμεν θέμα ὀμιλίας...

Ἡ Εὐρυδίκη διεσκέδασεν ὅλο τὸ ἀπόγευμα μὲ τὸς πελάτας, εἰς τοὺς ὁποίους ἔλεγε διὰ νὰ τοὺς γελᾶσῃ τάχα, ἐξ αἰτίας τῆς Πρωταπριλιάς, νὰ κυττάξουν «τὸ ψ α λ α κ ι ποῦ ἦτανε στὸ δ ε ν τ λ ο ἀπέναντι.» Ὅλοι εἶχαν ξεκαρδιοθῆ στὰ γέλια μὲ τὸ ἀστεῖόν τῆς, ἐκτὸς τῆς μίς Ὁ' Νεῖλ, ἡ ὁποία ἠθέλησε σοβαρότατα νὰ τὴν διδάξῃ, ὅτι τὰ ψάρια δὲν ἀνεβαίνουν ποτὲ ἐπάνω στὰ δένδρα (σὰν νὰ μὴν τὸ ἔξευρε καὶ ἡ Εὐρυδίκη τὸσον καλά ὅσον αὐτὴ,) καὶ τῆς τε εἶπε μὲ τέτοιον τόνον ὥστε τὴν ἔκαμε νὰ τὴν πιάσουν τὰ κλάματα. Ἦτον ἀκριβῶς ἡ ὄρα ποῦ ἔπρεπε νὰ τὴν κοίμισω, καὶ δὲν ἔξευρα τί νὰ φαντασθῶ διὰ νὰ τὴν παρηγορήσω. Ἐπιτέλους, ἐπειδὴ ἦτο Πρωταπριλιά, καὶ ἓνα πρωταπριλιάτικο ψέμμα ἦτο ἡ αἰτία ὄλης τῆς συμφορᾶς αὐτῆς, τῆς ἐπρότεινα νὰ

παίξωμε ἓνα παιγνίδι τῆς Ξένης, καὶ μ' αὐτὸ ἡμέρωσεν ἡμέσως. Ἀντὶ δηλαδὴ νὰ τὴν βάλω νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ κρεβάτι τῆς Ξένης, ὅπως αὐτὴ μοῦ εἶχεν εἰπῆ, ἔβαλα εἰς τὴν θέσιν τῆς Εὐρυδίκης ἓνα μαξιλάρι καὶ στὴν ἄκρην τοῦ ἓνα σκουφάκι. Κατόπιν ἐκοίμισα τὴν Εὐρυδίκην εἰς τὸ κρεβάτι τῆς Νάνσης, ἡ ὁποία εἶχε ἓνα ἀπὸ τὰ ἐπάνω δωμάτια. Δὲν ὑπόπτειν κανὼν ὅτι αὐτὸ ποῦ ἔκαμν ὁ ἔπαίξε καὶ τῶν τριῶν μας τὴν ζωὴν!

Ἡ Ξένη ἐπλυνε-ἐπλυνε τὰ πιάτα, καὶ δὲν εἶχε τελειωθῆ εἶχα λοιπὸν τὸν καιρὸν νὰ σκαρώσω τὸ πρωταπριλιάτικο ἀστῆρον μου καὶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν πάγκον τοῦ μαγαζιοῦ, χωρὶς αὐτὴ νὰ ὑποπτευθῇ τὸ παραμικρόν.

Ἐκουθεντιάζαμεν ἡσυχα καὶ εὐμορφα, ἡ Ξένη καὶ ἐγὼ, ἀφοῦ ἐκλείσαμεν τὸ μαγαζὶ, ὅταν ἡ Βιργινία Κούρτις ἦλθε τρεχάτη νὰ μας εἰπῆ νὰ πῶμε νὰ ἰδοῦμε τὸν κ η ρ ι ω ν ἄ της, ποῦ εἶχεν ἀνοίξῃ πρὸ βλῆγου. Ὁ κ η ρ ι ω ν εἶνε φυτὸν πολὺ σπάνιον, τὸ ὁποῖον ἀνθίζει τὴν νύκτα, καὶ μάλιστα δὲν ἀνθίζει παρά μίαν μόνον φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του. Ὁ ἦτο λοιπὸν μεγάλη συνάθροισις εἰς τῆς Βιργινίας, διὰ νὰ ἰδοῦν αὐτὸ τὸ θαῦμα, καὶ μία ἀπὸ τὰς ἑξαδέλφους τῆς ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ Χάλιφαξ ἐπίτηδες διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ἔκτακτον ἄνθος.

Ἐν τούτοις ἡ μίς Ὁσγοῦδ (ἔτσι ἐλέγετο αὐτὴ ἡ ἑξαδέλφη,) δὲν εἶχεν ἔλθῃ μὲ τὸ τραῖνον, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τὴν φέρῃ, καὶ, ὅταν ἡ Βιργινία μᾶς το εἶπε, δὲν ἤξεύρω πῶς μας κατέβηκεν ἡ τρελὴ ἰδέα νὰ μεταμφιεσθῶ καὶ νὰ κερῶθῶ πῶς ἦμου αὐτὴ ἡ μίς Ὁσγοῦδ, τὴν ὁποῖαν κανεὶς δὲν ἐγνώριζεν εἰς τὸ Κιμπασσέτον: πρωταπριλιάτικο ἀστεῖον, ἀριθμὸς δύο!...

Ἡ Βιργινία, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνεκαίνομας τὴν ἰδέαν μου, ἀμέσως ἐνθουσιάσθη, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς θείας Ἐλίθας, ἡ ὁποία εἶχεν ἐπιστρέψῃ, αἱ φίλαι μου μ' ἐστόλισαν ὅπως τὰς ὠδήγησεν ἡ φαντασία των. Μοῦ ἐφόρεσαν τὸ νυφιάτικο φόρεμα τῶν ἐπισκέψεων τῆς κυρίας Γαλιδδινς, τὸ ὁποῖον ἀπὸ εἰκοσαετίας σχεδὸν εἶχε νὰ ἰδῇ τὸ φῶς, καὶ τὸ ὁποῖον ἐξετρώπωναν εἰς τὰ βάθη μίας ντουλάπας. Ἦτο ἀπὸ στακτὴ μεταξωτόν, στολισμένο μὲ δαντέλλες μαῦρες, μὲ μίαν οὐρὰν δύο μέτρα μεγάλην. Κατῶρθωσαν μὲ τὰ πολλὰ νὰ τὸ ταιριάσουν ἐπάνω μου μ' ἓνα σωρὸ καρφίτσας, καὶ ἀφοῦ μὲ παρεγγέμισαν μὲ βαμβάκια, διότι δὲν εἶμαι ἐγὼ τὸσον χονδρὴ ὅσον ἦτο μίαν φορὰν ἡ κυρία Γαλιδδινς. Κατόπι, μ' ἐπουδράρισαν, μοῦ ἀσπρίσαν τὰ φρύδια διὰ νὰ με κάμουν ἀγνώριστη, καὶ μοῦ ἐσκέπασαν τὰ μαλλιά μὲ ἀλευρί, διότι ἡ μίς Ὁσγοῦδ ἔχει κι' ὄλας ψαρά μαλλιά, ἂν καὶ δὲν ἐπέρασε πρὸ πολλοῦ τὰ τριῶν. Ἐνα κτένισμα μὲ μίαν κτέναν

βαλμένην ὄρθην εἰς τὸν κότσον, συνεπλήρωσε τὸ μασκάρουμά μου. Ἐκῦτταξα εἰς τὸν καθρέπην καὶ δὲν ἀνεγνώρισα τὸν ἐαυτόν μου.

Ἄνεχωρήσαμεν. Ἡ Βιργινία καὶ ἡ Ξένη ἐγελοῦσαν ἀν τρελῆς εἰς ἔλιον τὸν δρόμον. Ἐγὼ, ἐσκεπτόμην ἂν θὰ κατῶρθονα νὰ κρατήσω τὸν ρόλον μου μέχρι τέλους, καὶ ἄρχισα νὰ μετανοῶ λιγάκι ποῦ τὸν ἀνέλαβα. Μετενόησα πολὺ περισσότερο κατόπι, καθὼς θὰ ἰδῆτε!

Ἡ Αἰθουσα τῆς κυρίας Κούρτις ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπων ποῦ ἐστέκοντο γύρω εἰς τὸν κηρίον τῆς καὶ ἔκαμναν τὸ ἐγκώμιον τῆς εὐμορφίας του. Φαντασθῆτε ἓνα ἄνθος κάτασπρο καὶ γυαλιστό, ποῦ μοιάζει λίγο μὲ τὸ νερόκρινον, ἀλλὰ πολὺ ὠραιότερον καὶ μεγάλο σαν ἓνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιού· ἦτο θαυμάσιον!

Ἀφοῦ εἰδοποίησε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὴν μητέρα τῆς, μὲ παρουσιάσεν ἡ Βιργινία εἰς τοὺς καλεσμένους καὶ τὰς καλεσμένας: «Ἡ μίς Ὁσγοῦδ, ἑξαδέλφη μου, ἡ ὁποία ἦλθεν ἀπὸ τὸ Χάλιφαξ», ἔλεγε. Κανένας δὲν μ' ἐγνώρισε! Μ' ἐκῦτταξαν ἀπὸ κοντὰ καὶ ἀπὸ μακρὰ, καὶ ἐφάνησαν ὅτι μὲ ἤσαν νέαν τελεῖως καθὼς-πρέπει. Δὲν ἐρχόμουν τάχα ἀπὸ τὸ Χάλιφαξ; Εἶχα ἔλθῃ τὴν ὑπεροχὴν ἡ ὁποία διακρίνει μίαν πρωτευουσίαν ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῆς ἑξοχῆς!...

Ἡ μίς Τέπλιφ μοῦ ἔκαμεν ὑποδοχὴν ἐγκαρδιωτάτην. Τίποτε ἀπὸ τὴν συνειθισμένην ὑπεροφίαν τῆς. Ἡ μίς Ὁσγοῦδ, ἡ ὁποία εἶνε πλουσιωτάτη, ἦτο φυσικὰ τῆς τάξεώς της! Ἡ Χαρά μου ἀπήθυνε τὸ χαριέστερον τῶν μειδιημάτων τῆς. Ἡ Μαγία Σέλδεν μοῦ ἔκαμε δειλὰ μίαν ὑπόκλισιν. Τέλος πάντων ὄλοι ἐγελάσθησαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κάρολον. Ὁλίγον ἔλειψεν νὰ κάσω τὰ γέλια ὅταν τὸν ἐκῦτταξα, διότι τὸσον καθαρά μοῦ ἔλεγαν τὰ μάτια του ὅτι μὲ εἶχεν ἀναγνωρίσῃ! Ἐξάρωνα τὰ φρύδια μου διὰ νὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ με ἀφίσῃ ἡσυχα· ἀλλ' αὐτὸς ἐκαμῶθη ὅτι δὲν ἐκατάλαβε τίποτε, καὶ, μισὴ ὥρα σωστή, δὲν μ' ἄφισεν ἀπὸ κοντὰ. Ἐτραβούσα κυριαλεκτικῶς μαρτύριον διὰ νὰ κρατήσω τὴν σοβαρότητά μου. Αἱ δεσποινίδες ὄλας ἔλεγαν μεταξὺ των ὅτι ποτὲ των δὲν εἶχαν ἰδῆ τὸν Κάρολον Πρέστων νὰ φέρεται μὲ τὸσον θάρρος, ποῦ δὲν του ἔστεχε διόλου· ἀλλὰ οὔτε μ' αὐτὸ δὲν ὑπόπτεισθῃσαν τίποτε. Σήμερον ὁ Κάρολος εἶνε ὁ εὐνοούμενός των· τί διαφορά, ἀλήθεια, ἀπὸ πέρουσι!...

Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ στενοχωρηθῆτε πολὺ εἰς τὸ Κιμπασσέτον, μίς Ὁσγοῦδ, μοῦ εἶπεν ἡ Δόρα, ὅταν ἐτελειώσαν αἱ συστάσεις.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ μου δείξῃ τὰ ἀξιοπεριέργα τῆς πατρίδος της, ὅπως κάμνει διὰ τοὺς ξένους ὅσοι ἔχουν τὴν μεγάλην τιμὴν νὰ τῆς ἀρῶσουν.

«Ἐγὼ ἤμουν ἀποφασισμένη νὰ μὴν ἀποκριθῶ παρὰ μὲ μονοσύλλαβα, διὰ νὰ μὴ με προδῶσῃ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς μου.»

«Καλέ, τί λέτε! ἀνέκραξα προσπαθοῦσα ν' ἀλλάξω τὸν τρόπον τῆς ὀμιλίας μου ἀπεναντίας!

«Ἐἴθε πολὺ καλὴ, ἀπήντησεν ἡ Δόρα· τὸ Κιμπασσέτον εἶνε πολὺ ἀνιερὸν αὐτὴν τὴν ἐποχὴν.»

«Ἄ! ἐπιθύρισα, καὶ αὐτὸς ὁ κακο-Κάρολος ἐπανελάβεν ὡς περιπατικὴ ἡγῶ:—Ἄ!

«Ἄλλὰ τὸ καλοκαίρι, ἐξηκολούθησεν ἡ Δόρα μὲ συγκαταβατικὸν ὄφρος, εἶνε ἀρκετὰ τερπνόν· ἔχω μερικὰς φίλας ποῦ θαυμάζουν ὑπερβολικὰ κάποιαν τοποθεσίαν του.»

«Ἀληθινὰ; εἶπα ἐγὼ, γνωρίζουσα πολὺ καλά τί ἐνοούσεν.»

«Ναί, εἶπεν ἡ Δόρα, ἀλλ' αἱ φίλαι μου αὐταὶ δὲν ἔχουν κάμν ποτὲ των ταξείδια» σεῖς ποῦ ἔργασθε ἀπὸ μακρὰν, θὰ εἶδατε βέβαια πολὺ καλλίτερα μέρη.»

«Αὐτὸ πλέον ὑπερέβαινε τὰ ὄρια διὰ τὴν Καίτην Χάκκετ.»

«Πῶς ὀμιλεῖς ἔτσι, Δόρα; ἀνέκραξεν ἡ Χαρά, ἀλλ' αἱ φίλαι μου εἶνε ὠραῖα, καὶ δι' ἐκείνους ἀκόμα ποῦ ἔχουν ταξιδίεψῃ. Μίς Ὁσγοῦδ, ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνετε ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὸν τόπον μας, διὰ νὰ κρινετὲ μόνη σας περὶ τῶν καλλόνων του.»

«Χριστέ μου, τί φορὰ ποῦ πήρες! εἶπεν ἡ Χαρά γελῶσα, θάρρῳ πῶς ἀκούω τὴν Αἰμιλίαν Χῶβ! Ἀλήθεια, ποῦ εἶνε ἡ Αἰμιλία; Δὲν τὴν βλέπω.»

«Μὲ τί ἀδιάφορον ὄφρος τὸ ἔλεγεν! Ἐφαίνετο καθαρὰ πῶς λίγο τὴν ἔμελε ἂν ἤμουν ἢ δὲν ἤμουν ἐκεῖ· δὲν τῆς ἦλθε κανὼν ἡ σκέψις νὰ ἔλθῃ νὰ με πῆρῃ διὰ νὰ ἰδῶ ἐκεῖνο τὸ περιφθήμεν ἄνθος. Μ' ἐλύπησεν ὁ τρόπος τῆς, καὶ τὴν ἐκῦτταξα μὲ τὸσον ἐκπληξίν, ὥστε ἐνθυσῆν ὅτι ἔπρεπε νὰ προσθέσῃ πρὸς γνώσιν μου:—Ἡ Αἰμιλία Χῶβ εἶνε ἡ Ἐανθίπη μας.»

«Ἡ Ἐανθίπη σας! ἀνέκραξα μὲ τὴν καρδιά μου σφιγμένην καὶ μὲ τὸ κεφάλι μου ἀναμμένο.»

«Ἐνόμιζα, ὅτι ὄλα ἐστρηγοῦρίζαν ἐμπρὸς μου. Ἀκούς ἐκεῖ, νὰ με παρομοιάσῃ μὲ τὴν διεστραμμένην γυναῖκα τοῦ Σωκράτους! ὦ, Χαρά!

«Ἡ Ἐανθίπη σας! ἐπανελάβεν ὁ Κάρολος σὰν παπαγάλος αὐτῶς· ἀλλὰ τὸν ἐκατάλαβε ὅτι ἦτο ἐξω φρενῶν ἐναντίον τῆς.»

«Ἐἶνε μίαν κυρατάτσα ποῦ κατηγορεῖ ὄλα καὶ ἔλιον τὸν κόσμον, ἐξηκολούθησεν ἡ Χαρά. Κάρολε Πρέστων, μὴ με κυττάτε ἔτσι σὰν νὰ θέλετε νὰ με πνίξετε, τὸ ξεύρετε πολὺ καλά πῶς δὲν λέγω παρὰ τὴν ἀλήθειαν.»

«Λυποῦμαι πολὺ ποῦ δὲν συμφωνῶ καθόλου μ' αὐτὸ ποῦ λέτε, ἐπιθύ-

ρῆσεν μίαν στὰ δόντια του ὁ Κάρολος. «ὦ! Χαρά, Χαρά, ἐσὺ ποῦ τὸσον σ' ἀγαποῦσα, εἶσαι λοιπὸν μοῦ τὸ ἀνταπέδιδες; Ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν ὑπέφερα τόσον σκληρὰ: τί πικρὰ ἀπογοητεύσεις! Μόλις καὶ μετὰ βίας ἤυρα τὴν δύναμιν νὰ σκύψω πρὸς τὸν Κ η ρ ι ω ν α διὰ νὰ κρύψω τὴν συγκίνησίν μου. Ὁ Κάρολος ἦλθε πρὸς βοήθειάν μου, καὶ διὰ νὰ μου δώσῃ καιρὸν νὰ συνέλθω, ἐκαμῶθη ὅτι μοῦ διηγείτο κ' ἐγὼ δὲν ἔξευρα τί ἱστορίαν τὴν ὁποῖαν δὲν ἤκουα, ἤκουα ὅμως τὴν Δόραν, ἡ ὁποία ἐπῆρε τὸ μέρος μου.»

«Δὲν ἐπιδοκιμάζω τὴν διαγωγὴν σου, Χαρά, τῆς ἔλεγε μὲ χαμηλὴν τὴν φωνὴν ποτὲ ἡ Αἰμιλία δὲν θα ὠμιλοῦσεν ἔτσι διὰ σέ, οὔτε διὰ καμμίαν ἄλλην. Συλλογίσου τί ἰδέαν θὰ σχηματίσῃ ἡ μίς Ὁσγοῦδ δι' αὐτὴν!

«ὦ, ἀνέκραξεν ἡ Χαρά, κλαίουσα σχεδὸν ἀπὸ τὴν σύγχυσίν τῆς, μὴ μοῦ ὀμιλεῖς ἔτσι, Δόρα, γιατί με σφάζεις! Γνωρίζεις πολὺ καλά ὅτι ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ περισσότερο παρὰ ὄλα αὐτὰ τὰ κορίτσια, καὶ δὲν εἰμπρῶν ν' ἀνεχθῶ ἀπὸ σέ οὔτε τὸ ἐλάχιστον μάλωμα.»

«Ἐπεται συνέχεια» ΚΙΝΩΝ ΔΑΚΤΗΛΕ (Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάιν)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' — Ἀριστερὰ τὸ τιμόνι! φωνάζει ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος φοβάται μήπως προσεγγίσουν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ ναυαρχὴν μὲ ὄλο τῆς τὸ καμᾶρι βάζει ἀριστερὰ τὸ τιμόνι. Ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης τραβᾷ δυνατὰ τὸ κουπί του. Ἡ βάρκα ἀρχίζει νὰ γυρῆ τὴν πλώρη τῆς. Ἡ κουπιὰ ποῦ ἐτραβήξεν ὁ Γιαννάκης ἔκαμε τὸν ἀφρὸ νὰ τιναχθῇ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Μπέμπη. Ὁ κύριος Μπέμπης ἐνοίωσε ποῦ ἔπεσαν ἐπάνω στὸ πρόσωπό του μερικὰς σταλαγματίαις νεροῦ καὶ λέγει ὅτι κάνει ἄσχημον καιρὸ.

«Μὰ ὄχι! λέγει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης.

—Ναί, σοῦ λέω, φωνάζει ὁ Μπέμπης· ἄμα βρέχει, θὰ πῆ πῶς δὲν εἶνε ὠραῖος καιρὸς!

«Ὁ Γιαννάκης τοῦ ἐξηγεῖ πῶς εἶνε μπόρα, καὶ ὁ Μπέμπης ἐπειδὴ δὲν καταλαβαίνει τίποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐξηγήσιν, ἀναγκάζεται νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του. Ὁ Παυλῆς, ὁ ὁποῖος παρετήρησεν ὅτι, ὅσο λιγώτερο τραβοῦν τὰ κουπιὰ, τόσο καλλίτερα πηγαίνουν, σταυρῶνει τὰ χέρια του μὲ ψυχρὴ τὴν συνειδήσιν του. Ἀλλὰ ὁ ποταμὸς ἐ-

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

ὁποῖος εὐρίσκει τὸ νερὸ ὄχι τόσο γλυκὸ ὅσο τὸ κ ο κ ὁ ποῦ γλύφει.

Ὁ Παυλῆς ποῦ ἐδοκίμασε κι' αὐτὸς μὲ τὸ δάκτυλο τὸ νερὸ, ὅπως οἱ ἄλλοι, δὲν το εὐρίσκει καθόλου ἄλμυρό, ἀλλὰ, γιὰ νὰ μὴν τὸν εἰποῦν πῶς εἶνε βλάκας, δὲν λέγει τίποτα. Ἀλ-

«Κάνει ἄσχημον καιρὸ.»

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

«Ὅλοι δοκιμάζουν τὸ νερὸ.» φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, νὰ ἰδῆτε τὸ μόνον σας, τὸ νερὸ εἶνε ἄλμυρό.

πλάτυνε πολύ. Μόλις και μετά βίας φαίνονται οι όχθοι του.

— Νά ο 'Ωλεανός! φωνάζει ο πλορχος Γιαννάκης.

— Ναι, ο 'Ατλαντικός 'Ωλεανός, άπαντά η νευραχία.

'Ο Παυλός έχει την ιδέα, ότι ο ποταμός είναι ξεχειλισμένος και δι' αυτό τὰ περιχωρά φαίνονται σάν ληνή, αλλά δεν λέγει τίποτα διά να μην τον άρχισή στην κορδέλα ο κυβερνήτης. 'Η άσπαινας Κική τον έρωτα, άν έσυλλογίσθηκε να πάρει μέσα στο καράβι καμιά βράβεια νερό. 'Ο Παυλός άπαιτά ότι δεν βλέπει τον λόγον γιατί να φέρη νερό στο ποτάμι.

'Ομοίως, αυτός ο κροτεντής ο Παυλός, για τίποτε δεν είναι άξιος, είναι ζών!

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

'Ητο καλοκαίρι, χωρίς καμμίαν άμφιβολία ητο καλοκαίρι, διότι έξω στα λειβάδια τὰ εύμορφα λουλούδια ήσαν άνθισμένα, άμέτρητα, χιλιάδες, — άσπρα, κόκκινα, μαζιά, κίτρινα, με όλα τὰ χρώματα, κ' έβαζαν τὰ δυνατά των ποτό να φανή ώραιότερον από τὰ άλλα.

Και... κυτάξτε, καλέ, πώς σκύβουν και κρυφομολύν, σαν να λέγουν κάποιον μυστικό, και ύστερα σείονται και λυγίζονται απ' έδω και απ' εκεί—και γελούν, θερραίς πώς ξεκαρδίζονται στα γέλια!

Τί συμβαίνει άρά γε;

Νά σας τὸ είπω έγώ. Σκοπεύουν να δώσουν χορό, άποφε κι' όλας και τὸ γροντάκι τὸ ποταμάκι, που μισοκοιμισμένο, μουρμουρίζει και πηγαίνει, έξύπνησεν από τὰ γέλια των και τούς ύπεσχέθη να τὰ βοηθήσει:

— Ού τρέχω τραγουδιτά, είπε.

Και τὰ πούλακια, όταν άκουσαν τὰ χαγανά των, έκρυσφάρησεν να παίξουν από τὰ δένδρα πρὸς χάριν των τὴν ώραιότερη μουσική.

— Με τὴν συμφωνίαν όμως (έπρόθεσαν με πονηρίαν) να χορεύετε ε σε ες συμφωνία με τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς μας!

Και όταν εβράδυκος, κ' εβγήκε τὸ άσημένιο δλοστρόγγυλο φεγγάρι κ' έρριξεν επάνω των τες φωτεινές μαιτιές του, τῶσον εύχαριστήθη από τὸ θέαμα, αττε έδιώξεν όλα τὰ συννεφάκια από τὸν ούρανὸ κ' έφεξε σαν ήμέρα.

Και τότε άρχισε τὸ πανηγύρι και ὁ χορός. Τὰ λουλούδια, κιασμένα χέρι-χέρι, έσυχθαν χαρτωμένα τὰ κεφαλάκια των και έπνδουσαν έλαρα κ' έχορευαν

σαν κορτσάκια, κ' έγελούσαν, κ' έγελούσαν κ' έστροβιλιζαν με τὴν εύθυμη μουσική των πουλιῶν και με τὸ άδιάκοπο γλυκὸ τραγουδι που έμουρμούριζε τὸ ποταμάκι.

Και έτσι έπεράσεν η νύχτα πολύ γρήγορα, έως ὅπου οί χορευταί και αί χορευτήριαι, κουρασμένοι όλοι, ενύσταξην κ' έπεσαν να κοιμηθούν... και έμαράθηκαγ...

Τὰ πούλακια έπάζσαν τὴν μουσικήν, κ' έκρυσφν τὰ κιαζάκια των αττε φτερουγίτσες των άποκατάω, και τὸν επήραυ βαρεία τὸν ύπνον, έως ὅπου ὁ ήλιος τὰ έξύπνισε να ξαναρχίσουν νέα τραγουδιά. Τὸ ποταμάκι όμως δεν έπκυσε τὸ μουρμούρισμα. 'Η εργασία του δεν είχε τελειώση.

Και, όταν τὸ πρωί ήλθαν οί χωρικοί στο λειβάδι, τούς άκουσε που είπαν με λυπητερή φωνή:

— Ποιά κακόπαιδα ήρθαν έδω κ' έμάζεψαν τὰ λουλούδια κ' ύστερα τὰ πέταξαν ασπλαχνικα και τ' άρισαν να μαράθουν!

'Αλλά τὸ ποταμάκι δεν έδωκαε μιλιά, ούτε τὸ φεγγάρι. Έκράτησεν τὸ μυστικό και δεν το είπαν κανενός! Μόνον εσεις κ' έγώ γνωρίζομεν τί συνέβη εκείνο τὸ βράδυ.

(ΙΟΥΛΙΟΣ ΑΛΦΙΝΕΚΙΑΣ)

ΑΜΑΡΤΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΜΕΝΗ

... Δεν είναι άμαρτία! - λέγει μία πικρομιά του λαού.

Και ότι άληθεύει αυτή η πικρομιά, άποδεικνύεται από εν έπισόδειον του μεγάλου μουσικού 'Αδδξ Αίστ, ὁ όποιος όχι μόνον έπαιζε πιάνο με τέχνην άπαραμίλλον και σχεδόν ύπερφυσικήν, άλλ' ήτο και άνθρωπος με καρδιάν μεγάλην και έλεήμονα.

Μία νεαρή Γερμανίς πιανίστρια έλαμνε πρὸ ετών κολλών τὴν καλλιτεχνικήν περιπόδει της εἰς τὰς διάφορους πόλεις τῆς Γερμανίας, και συνέριζε κάμους άπειρος διά να τὴν άκούσει, διότι έδίδεν εἰς τὰ προγράμματα της ότι ήτο μαθήτρια του Αίστ. 'Αλλ' αυτό δεν ήτο άληθές.

Φάνει επί τέλους εἰς μίαν πόλιν, και ένῶ επρόκειτο να τοιχοκαλλήθουν τὰ προγράμματα της, τὴν ίδίαν ήμέραν ανακλύπτει, πρὸς άπειρόν φρίκην της, ότι μιταξὸ των νεοφερμένων ξένων ήτο και ὁ Αίστ, ὁ ίδιος! Συνέβαινε δε τοῦτο κατά τὴν παραμονήν τῆς συνζυλίας της. Τί να κάμη; — Δεν ήξευρε. Τὸ ψεύδος των προγραμμάτων, θά άπεκαλύπτετο, και φυσικά διέτρεχε κίνδυνον να τιμωρηθῆ αυστηρῶς διά τὸν δόλον της. Έσκεφθη τότε να έπισκερθῆ τὸν Αίστ και να τὴν έξομολογήθῃ τὸ άμαρτήμα που έκαμε. Βεβήτησε τὴν άξίαν να τον ίδῃ

και να τὴν όμιλήσει. Και όταν τὴν έδέχθη ὁ 'Αδδξ, έπιασε γονατιστή εμπρὸς του και τὴν διηγῆθη κλαίουσα πὸς είχε μείνη ὀρφανή και πτωχή, πὸς έπροσπαθησε να κερδίξη τὰ πρὸς τὸ ζῆν με τὸ μουσικόν της τάλαντον, και πὸς εύρισκεν ὄλας τὰς θύρας κλεισμένες, έως τὴν ήμέραν που άπεφασισε να λέξη εἰς τὸν κόσμον ότι ήτο μαθήτρια του. Από τὴν στιγμήν εκείνην αἱ έπιτυχιαί της ήσαν θριαμβευτικαί.

— Καλά, καλά, είπεν ὁ ένδοξος μουσικός. Σκοπίσε τώρα τὰ δάκρυά σου και έλα να ιδούμεν τί ήμπορεί να γίνη. Πιξίε ν' άκούσω, σε παρακαλώ, ένα από τὰ κομμάτια που πρόκειται να παίξωσ αύριο βράδυ.

'Η νεαρή πιανίστρια έκάθησεν εἰς τὸ πιάνο και έπαιξεν ὅσον καλλίτερα τῆς έπίτρεπαν η ταραχή και η συγκίνησις της. Ὁ μέγας Αίστ τὴν διώρθησε κάπου-κάπου και της έδιδε τὰς καταλληλούς συμβουλίας, ὅσην ώραν έκείνη έπαιξεν. Όταν δε τὸ μουσικόν κομμάτι έτελειώσεν, είπε:

— Τώρα, κόρη μου, επήρες ένα μάθημα, και έπομένως εἰσαί μαθήτρια του Αίστ.

Γεμάτῃ από χαρὴν και εύγνωμοσύνην, η πιανίστρια μας δεν ήξευρε τί ν' άπαντήσῃ και πὸς να τον εύχαριστήσῃ, όταν ὁ Αίστ τὴν ήρώτησεν άν είχε τωποθῆ τὸ πρόγραμμά της.

— Ὅχι ακόμη, απήνητησεν η πιανίστρια.

— Τότε, επρόσθεσεν ὁ Αίστ, να αναγγείλης ότι θα λάθῃ μέρος εἰς τὴν συνκυλίαν σου και ὁ διδάσκαλός σου και ότι τὸ τελευταίον κομμάτι θα παιχθῇ από τὸν 'Αδδξν Αίστ...

Με αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ψεύδος των προγραμμάτων της μετεβλήθη εἰς αλήθειαν, και η έμολογία του σφάλματός της όχι μόνον έφερε τὴν συγγνώμην, άλλά και τὴν πολυτιμώτατην συγχρομήν του μεγάλου καλλιτέχνη.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Τυπώνεται όλονὲν και θα εκδοθῇ λίαν πρυσχεῖως:
η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ
των ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ,
ΓΡΗΓ. ΕΞΟΠΟΥΛΟΥ (Ψαίδωτος)
Κοιμώτατος τόμος, άπαραλλάκτος με τὸν πρώτον, περιέχων νέα ώραιότατα διηγήματα.
ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 3
Παραγγείλαι, συνοδευόμεναι ὅπο τὸν αντίμισο, δεκατὰ από τοῦδε εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 74ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 4 Μαΐου 1902 πρὸς εύρεσιν των λύσεων των εν τοῖς φυλλαδίοις Μαΐου, Ιουνίου, Ιουλίου και Αύγουστου π. ε. δημοσιευθειῶν 224 Πνευματικῶν Άσκήσεων.

'Ο μετα τὸ δρομα αριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις άπέστειλαν έκατος εμπροσθόμας, ὁ δὲ έντός τῆς παρεθέσεως αριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ὅπο τῶ ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν των άποπεμμεμένων έκαστω βύθημων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω.)

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Χαλκιδεύς Αιμοκοντόρος, 104 [9Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δημήτριος ὁ Φαληρεύς, 171 [8Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κλεις τὸν Πόντου, 128 [6Ε].
ΕΠΛΗΘΟΣ ΜΝΕΙΑ : Τυδεύς, 40 [3Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 εως 16 ετών.)

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Μαρίνα Δ. Πιπινοπούλου, 176, [8Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Αμαρυλλίς, 160 [8Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κουσαμίδος, 146 [7Ε].
ΕΠΛΗΘΟΣ ΜΝΕΙΑ : Κόνειον Άτμα, 47 [3Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω.)

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κωνσταντῖνος Τραπεζιῆ Κατσαβέλης, 179 [9Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κορυθακὸν Κύμα, 105 [5Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Μικρὸς Βιολιστής, 81 [4Ε].
ΕΠΛΗΘΟΣ ΜΝΕΙΑ : 'Ηρω: Θεσεύς, 33 [2Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις και οί εξής, αναμῆ εκ των πρώτων τάξεων: 'Ανατορας, 1. — 'Εσπερινοῦλα, 18. — Βύσφιη Βλάτ, 16. — Κελατίστρα 9. — Σάββας: Κέντρος, 6. — Κράβι, 8. — Δευκὴ 'Ακάκια, 8. — Μόγια των Παρισίων, 10. — Μελιχρὴ 'Ακεί, 3. — Μικρασίτση, 14. — Οιδίπκος Τύραννος, 9. — Πάρηρος 'Άγγελος, 8. — Πράσινο Χαδίари, 13. — Σεμνὴ Κόρη, 10. — Σπάρη του 'Αρτανάν, 6. — Δεσιυδίας Γ. Χαλάς, 21.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

'Ο πενταετής Γιαννάκης ήτο εἰς τὸ κρεβάτι. — Γιαννάκη, τὸ λέγει η ἀδελφὴ του, βιάλε γρήγορα τὰ χέρια σου μέσα στο σκέπασμα, γιατί βήχει. — Μὰ τί, άπαντῶ ὁ Γιαννάκης, μήπως βήχω με τὰ χέρια; 'Εστὶν ἄπο τῆς πύλλης.

ΔΙΑΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΟΘΗΟΝ, μη λησμονήτε, ότι η προθεσμία του 74ου Διαγωνισμού εσπαθώματος, η οποία θα ήλγη τὴν 31 Μαΐου, παρατάθη μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου. Μη λησμονήτε επίσης, ότι έχετε εμπρὸς σας τὴν καλλιτέραν εποχήν διά εσπαθώμα, — τὰς Δεκονίας, — και λάβετε από τῶρα τὰ μέτρα σας διά να ζυεργήσετε εύκαίρω. 'Εγγραίνω τὸ ψευδώνυμον 'Απόλλων διά τὸν φίλον μου Θ. Χ' Γ. — 'Αδυνατῶ όμως να έγκρίνω τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὅποδον μου προταίνει η φίλη μου Μαρία Στασινοπούλου, και τὴν παρακαλῶ να μου στείλῃ κατ' ἄλλο, ὀλιγώταρον ῥοδερῶν. Αὐτηρώτατον άγγελμα μου άναγγέλλει σήμεραν ὁ φίλος μου 'Αλέξανδρος Χαριδός, — τὸν θίνατον τῆς δεκαοκταετούς ἀδελφῆς του Πολυζένης, έπισυβάνα πρὸ δύο μηνῶν. 'Η μακαρίτης φίλη μου ήτο εύκαίλευτος κόρη, με κολλὰ προτερήματα και μ' αίσθήματα λαμπρά. Τὰ συλλυπη-

τήριά μου πρὸς τὸν άγαπητόν μου αδελφόν της. Ξεύρατε ποία εἶνε η μεγαλυτέρα ἀπειλὴ του μαμακῆ τῆς 'Ανελάστου Χαριδός, ότι θί τῆς παύση τῆς Δάκλειον. αΜόνον αὐτὸ άρει, — μου γράφει η φίλη μου — να πάντα κατορθώω, μόνον πού το άκούω. Ὅταν συλλαγητῶ ότι έμπορεῖ να το κάμη, κρέμα ασσάμη... τῆλος δ: μή το συλλογίζομαι. — Ὅχι, να το συλλογίζεσαι και να είσαι πάντα έπιμελής και φρονιμη, άρῶ διαφορετικά σε περιμένη τῶσον σκληρὰ τιμωρία.

Τρελὸ Ναυτάκι, ὅλα καλά και άγία: εἰπέ μου ὅμως με εἰ τῶσον εἰμπορῶν νάπαντῆσω εἰς ε, τι θήποτε εἰ δῶν μου γράφει σήμεραν, κερδῖς να μυριάθῶν τὸ ψευδώνυμόν σου; 'Εδῶ σε θέλω! Νορτίε ότι, η πρέπει να μου γράφης περὶ άερων και υδάτων, η να μην έχης τὴν α' εἰσιν να σου άπαντῶ. Διαφορετικά θα σε άνακαλύψουν. 'Ακούσε, φίλε μου Δο-ρε-μι. Τὸ 'Ανδρῶν-κελλόν, άν και τὸν έγραψα δι' ὅραϊε τέσσερα τετράδια, εκ των ὁποίων εν εἶνε τὸ εἰκὴν σου, δεν έπρόντισεν έως τώρα να πάποδῶση. 'Αλλο τίποτε δεν έμπορῶ να κάμω, παρὴ να μη δημοσιεύω νέας προτάσεις σου ερ' ὅσον κῶ-βυστερεῖ τὰ ὀρεϊόμενα. — Ὅραϊα η παράφρασις σου.

Σχετικῶς με τὸ 'Φουστάνι' που δημοσιεύσα εἰς προηγούμενον φύλλον, ὁ Πρίγκιψ των 'Αθηνηνών κάμνει τὴν σκέψην ότι ήτοι αὐτοί οί κοπιῶντες δεν κοπιῶσιν διά τὸ φουστάνι, άλλά... δια τὴν τσίπην των. Διότι ήτοι πληρῶνται. 'Ιδού μία σκέψις, η ὅποια φαίνεται ὀρθή εκ πρώτης ὄψεως, άλλά δεν εἶνε. Πρέπει να βλέπωμεν τὰ πράγματα κάπως ὕψηλότερα. 'Η άντιμιθία των έργατων εἶνε τὸ ὕψος, με τὸ ὅποδον διατηροῦνται εἰς τὴν ζωήν. 'Αλλά δι' αὐτὸ ὁ κόπος, κοινωνικῶς, δεν χάνει τὴν αξίαν του. Κάθε άνθρωπος, βλέπετε, κοπιῶζει διά τὸν έαυτόν του, — και, δέν το άρνούμαι, — άλλά και διά τὸς ὁμοίους του. Αὐτὴ εἶνε η βάση τῆς κοινωνίας. 'Η μόνη παρατήρησις που ήμποροῦς να κάμη ὁ Πρίγκιψ των 'Αθηνηνών εἶνε ότι και τὸ κοπιῶσαι πού έχει τὸ φουστάνι, άνακατόβει τούς ὀπὲρ αὐτοῦ κόπους, κοπιῶσιν κ' εἰκόνη εν τῶ κῶλην του κ' εν τῶ μέτρῳ των δυναμῶν του.

'Ο φίλος μας Γιαμιτομπολκος έφυγεν εἰς τὴν Γερμανίαν. Πηγαίνει να σπουδῶσῃ εκεί τὴν ὀραϊαν τέχνην του μακαρίτου πατρός του. Τού εύχομαι καλὴν έπιτυχίαν και κερταμένο να μου γράφῃ.

'Σ' εύχαριστῶ, Διαπλαστικῆ μου, — μου γράφει η Σεπτεμωμένη Τραπεζοῦσια, — διότι έγινεσ αίτια κ' έγνώρισθηκα με τὴν Σεπτεμωμένην Σεπτεμωμένη κ' έγινάμεν αἱ στενότεραι φίλαι. Χαίθηκας τῆς ήμέρας σ' εύχαριστῶ: Μία εἶνε τρελοῖ εἰκόνη πού δεν λαμβάνει Διαπλαστικῆ σ' ὀρκίζομαι! — Ὅ κ. Φαίδων σ' εύχαριστῶ εἰσαιτέρως: πού θυμῶσαι τὸ κορτσάκι του.

Παρήγορος 'Άγγελος, έχω ὕπ' ὄψει μου ὁρ' ένός τὸν 19ον τόμου μου, ὅπου πρὸ δύοεκα ετών δημοσιεύθη αὐτολέξει η 'Ασκήσις πού μου έστειλε, και άρ' έτέρου τὴν έπιστολήν διά τῆς ὅποιας διαμαρτυρεσαι και με βεβαίωνεις ότι παλαιός μου τόμας δεν έχεις, και ότι άν είχες δεν θα κατεβήξω να κλέψης από αὐτόν, και μου ὀρκίζεσαι ότι δλαι αἱ 'Ασκήσεις εἶνε ίδικαί σου και ότι οὐτε καν σ' έβήθησε κανείς. Και τώρα τί πρέπει να πιστεύω; Μὰ τὴν άλήθειαν, δεν ήξεύρω οὐτε κ' έγώ!

'Εδιάβα τὴν ὀραϊαν σου έπιστολήν. 'Απύργοσ τὸν 'Αλέξανδρος [ΕΕ] κ' έτριβῶ τὰ μακία μου... 'Οχι, εἶσε τὸ λέγω, δεν μ' έπέπληξε καθόλου. Διότι δεν έπιστεύσα αὐτὰ τὰ ὀροδ, εἶσε εν γνώσει σου εἶσε εν αγνοίᾳ σου, μου έγραψες ὁ αδελφός σου. Και δι' αὐτό, εἶσει, δεν έγραψα λέγειν. — εύτυχῶς! 'Η Σπάρη-Τίνα — η ὅποια τῆς περασμένης εἶσε τὰ γινέδια της, — μου γράφει από τὴν Πόλιν. Και ξεύρατε τί θα μου φέρῃ σάν εἶδη

ἀπό ἐκεί, πού ἔχει ἕνα σωρὸ γνῶστους καὶ φίλους; Ὅσους ὑπερέσω περισσότερους συνδρομητὰς. Καὶ προσθέτει: «Γιὰ καλὸ τους» ὄχι γιὰ δικό σου!»

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ- λάξουν: ἡ Διονυσία Πηγή μὲ τὸν Ἀ- ετὸν τῆς Ἐρήμης, Πρίγκιπα τῶν Ἀ- θηνῶν, Τζιριτζάντζουλα, Ἐρσθρὰν Καμέ- λιαν καὶ Λεωσὴν Ἀρπὰν — ἡ Νουσαλιγροσὰ Ἄτθις μὲ τὴν Ναυταπούλαιν τῆς Ἀθῆναι — τὸ Ἄλωος τῆς Κηφισοῦς μὲ τὴν Ροδοστε- ρωμένην Ἀναίτην, Ἰδανικὴν Γλυκότητα, Κόρην τοῦ Μοριᾶ, Ροβίαν Κορηγέτιδα καὶ Ἑλληνοῦσαν Ἰορ — τὸ Κόκκινον Κρίνον μὲ τὴν Κοσιηλάτιδα Κύθρον, Ἀσπίδα τῆς Ἀθῆναι, Ψάραν Δούλαν, Κεντρή καὶ Κου- σιμίδον — ὁ Ζαχαρίας Ἀνθρῶπος μὲ τὸν Σίδ, Ἀσημονημένην, Φουγάρο τῆς Εὐγενί- ας, Πύργον Ἀρὰν καὶ Μορὰν — ἡ Τζιριτζάντζουλα μὲ τὸν Ξανθὸν Βοσκόν, Πρίγκιπα τῶν Ἀθῆναι, Σίδ, Μέλλοντα Λόκιμον καὶ Ἀνεμῶν τῶν Πατησίων — τὸ Ἀι-Λαίφ τῆς Κεαπόλεως μὲ τὴν Ψάρα- Δούλαν, Ἄλωος τῆς Κηφισοῦς, Ἰππότην τοῦ Μεσαιῶτος καὶ Ἀι-Λαίφ τῶν Πατησίων — ὁ Ὀλυμπος μὲ τὴν Ἀθῆναι τοῦ Πηλίου, Πρίγκιπα τῆς Μαργησίας, Ἀετὸν τῆς Ἐ- ρήμης, Ἀρνὸν τοῦ Ὀλύμπου καὶ Θεταλίδα Καλλιτέγνιδα — ὁ Ναυαγὸς τῆς Κυθρίας μὲ τὴν Ἀθῆναι τῆς Κερκύρας καὶ Χαλκιδέου Λιμοκοντόρον — ἡ Νηρηὶς τῶν Δασῶν μὲ τὸν Γάτον τῆς Ἀνατολῆς, Θερινὴν Προσάν, Νεαρὰν Ὑπαρῶν καὶ Κουστατιανὸν Χαλ- δῶν — τὸ Ἰαπετὸ Γασμεὶ μὲ τὸ Θεσσα- λιχὸ Μενεκεδάκι, Θεσσαλιχὸν Ἄρθος καὶ Ἀρκακιάδα Δορσοῦς — τὸ Ζωρταρὸν Ἄρθος μὲ τὸ Μπελγαταινάκι τῆς ὁδοῦ Ἀβέρωφ, Πορηγόρατον καὶ Δουλοῦδι τῆς Καρδίαις — τὸ Ἀι-Λαίφ τῶν Πατησίων μὲ τὸ Κόκκινον Κρίνον καὶ Ἀσημονημένην — ὁ Ἰαπετὸς τοῦ Μεσαιῶτος μὲ τὸν Ἰπ- πότην τοῦ Λορδένου, Ἰππότην τῆς Χίου, Ροδὸν Ἰππότην καὶ Μάθρον Ἰαπετὸν — ὁ Ὑπερήφανος Ἰαπετὸς μὲ τὸν Ὑψιπέτην Ἀετὸν, Λεμονιασικὸν Ἥλιον, Ναυτοπού- λατ τῆς Ἀθῆναι καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγά- πης — ἡ Ἀλκυονίς μὲ τὸ Ἐρδοζὸν Μεσο- λόγγιον καὶ Μικρὸν Βιολιστὴν — ὁ Ἀετὸς τῆς Ἐρήμης μὲ τὴν Ἀσπίδα τῆς Ἀθῆναι — τὸ Ἀι-Λαίφ τοῦ Πειραιῶτος μὲ τὴν Ζαπ- πίδα, Ὀρειοπάλον Ψογγὴν καὶ Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίαις — ἡ Μεσημβριῆ Ἀκτὴ μὲ τὴν Φιλοπατρὴν Ἰάδα, Πρίγκιπα τῶν Ἀθῆναι, Νεαγάρ, Ὁραίαν Χαλκίδα καὶ Σθασιένο Ἀετὸν — τὸ Σαηλαιστὸ Δο- ξασατὸν μὲ τὴν Σεντιωμένην Τραπεζοστι- αν, Θυμᾶρι τοῦ Καραμπαμπᾶ, Σιρ-Ἰα-Φα- λονᾶ, Κεντρή καὶ Νηυσκοπάρα.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δη- μοσιεύονται νέα προτάσεις περὶ ἀναλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἀν δὲν ἀναποδώσουν πρῶ- τα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ θεαίδιαμα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διά- πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Πανταχοῦ Πα- ρόντα (ὅ τι μοῦ στέλλεις τὸ λαμβάνω τακτικὰ καὶ μὴ ἀνηχηθῆς) ἡ Παλλίδα (ἄραβον τὸ Π. Πνεῦμα κ' ἐγὼ ἀπόρησα δι' ἐκείνην τὴν ἀ- πάντησιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ υποθέσωμαι δι' ἡτὸ εἰρωτική) Φροῦρὸν τῆς Μορεμβυσίας (ἐ- στείλα' ἄλλας τὰς σχετικάς ὁδηγίας, λεπτομερῆ- στατα, εὐρίσκεις εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ συνδρα- μητοῦ, εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ ἔτους τοῦ- του) Τζῶν-Μποῦλ (ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ πε- ριμένῃς μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῶν Ἀποτελε- σμάτων, δεῖτι ἀπὸ τῶρα δὲν εἰσπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ τίποτε) Ἀθῆναι τῆς Κερκύρας (ὄχι, πε- ρὶ ἔσπαθῶτος δὲν με εἰσποίησαν) εὐχόμεαι τὰ ἄριστα εἰς τὸν Σύλλογον σας· βεβαίως δὲ

διαπρήξῃ, ἀφοῦ ἀποτελήται ἀπὸ τόσο καλὰς κ' ἐθουσιώδεις φίλας μου) Ριγολέττον (ἴ, δὲ' αὐτὸ δὲν μου ἔγραψες τόσον καιρὸν; κἀθε ἄλλο ἡμεροῦσα νὰ φαντασθῶ — αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές ὁ ἠλιακὸς περὶχεται εἰς δύο τόμους) Γεώργιον Βασιλαδάκη (καλὸς ὁ Δεξιγράφος σου, ἀλλὰ ρίψε μίαν μα- τίαν εἰς τὸν Ὁδηγὸν, νὰ ἰδῆς ποτε ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃς) Λεκιασμένην Πελε- ρίαν (ἔστειλα) Μικρὸν Τρελοῦλαρ (μὴν περναίσεις, καὶ μὲ τὸν ζῆλον πού ἔχεις, γρή- γορα θὰ προσδύσης καὶ θὰ εἰσπορῆς νὰ λαμβά- νῃς μέρος εἰς ἄλλους τοὺς Διαγωνισμοὺς πρὸς τὸ παρὸν, γράψε μου συχνά, νὰ σκευθῆς) Ζη- μιόγαραν, Μαρῖανθην Βασιλοπούλου (ἔστει- λα) Κοκκοναροβρεμῆνον (ὁ Ἀνανίας θὰ ἐ- προτιμῶσαι νὰ του στείλῃς... κουκουναρία) Φιλοπατρίδα Ἰάδα (εὐχόμεαι ἡ ἔμπνευσις σου νὰ κηρῆς εὐνοχῆς) Μεσημβριῆ Ἀκτὴν ([E] διὰ τὴν ἄραβαν ἐπιστολήν· θὰ προσέξω εἰς τὴν Ἐκθεσὶν καὶ θὰ σε ἀνακαλύψω· ἀλλὰ πῶς σε παριστάνει αὐτὴ ἡ φωτογραφία; σ' ἐρωτῶ, δεῖτι θὰ εἶνε βέβαια πολλὰ) Ἀερονταποῦλαρ (τὸ ἔλαβα καὶ θὰ περιληφθῇ) Μαρῖδαν τοῦ Ἑρπίτου, Ἰδαοῦδος Κουκλάς (ἔστειλα ἐκ νέου ἔγινε καλὰ τὸ Ζιζάνιον τῶν Σαετοῦν; εἰπέ του δι' αἰνίγματα δὲν εἶνε δευτὰ· ἀλλ' αἱ προτάσεις του θὰ δημοσιευθῶν) Χριστοφόρον Λάσκωρον (δὲν ἐπιτρέπεται· ἀν ἦραες μὲ ψευ- δώνυμον, μέλιστα· αἱ παραγγελίαι ἐκτελοῦνται μόνον μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ ἀντιτίμου αὐ- τῶν, διότι τὸ Γραφεῖόν μου δὲν εὐκαιρεῖ νὰ κρατῇ λογαριασμοὺς) Δασκὸν τῆς Δευτερχίας (καὶ αὐτὰ αἱ ἄραβαι πληροφραῖαι... πρέπει νὰ πληρωθῶν) Δεσπὸν Κρίνον (καὶ) Μεγι- στέα (λοῖπον· εἰς αἱ ἀνωτέρα ἄραβαι τὸ λέ- γεις, ὅτι ἂν εἶχα καὶ Ἀγαπητοὺς ἀλλαγῆς διευθύνσεις, βέβαια θὰ ἔπερνες τὸ πρῶτον βρα- βεῖον) Ἀγωνιστὸν Ψογγὴν (βεβαίως, καὶ οἱ ἄδαροί τῶν συνδρομητῶν θὰ πληρῶναι διὰ τὰς Πληροφραῖαι πέντε λεπτὰ τῆν λέτην) Ἰαπε- τὸν τοῦ Μεσαιῶτος ([EE] καὶ ἂν δὲν ἔχερα τὴν ἀγάπην σου, θὰ ἔρηκα νὰ με πείσῃ δι' αὐ- τὴν ἡ σημαντικὴ ἄραβις κ' εὐγενὲς ἐπιστολή σου) Φιλελευθέρων Κρήται (ἔστειλα εὐχόμεαι κα- λὴν ἐπιτυχίαν· χαριστήριμους εἰς τὸν Ἐξοριστὸν Ἑλληνα) Ζασιπιδά (πολύ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου· μόνον τὰς παρακλήσεις σου δὲν εἰσπορῶ νὰ τὰς ἐκτελέσω ὄλας, καὶ γνωρίζεις πλέον διὰ ποῖον λόγον...) Μεσολογγεταί, Λεμονιασικὸν Ἥλιον (δυστυχῶς, δὲν ὑπάρ- χει ἄλλος τρόπος, παρὰ νὰ στείλῃς 25 λεπτὰ δι' ἕκαστον τετραδίου σου, — ἀντὶ τῶν 10 — διὰ νὰ σοῦ τα στέλλω ἐντός φακέλου κλειστοῦ, ὡς ἐπιστολάς) Χωλοῦν Ἀθάλοβον (αἱ πρόδοί σου, βλέπω, εἶνε μεγάλας· καὶ ἀφοῦ τὸ ποθὶ ἔγινε κατὰ, ἐὰν θὰ πῶνε καλὰ) Ἀετὸν τῆς Ἐρήμης (κ' ἐγὼ ἀπόρησα μὲ τὴν συστολήν σου· νὰ κυττάξῃς ἀπέξω τὸ γραφεῖόν μου καὶ νὰ μὴ τοῖμαξ ναναθῆς; πολὺ πρᾶγμα! ἔσταν ἐνάλλαθῃς εἰς τὰς Ἀθῆνας, ἢ πῆλῃ νὰ σε ἰδῶ) Ὀλύμπιον Ἀγῶνα, Ἀθῆναι τοῦ Πηλίου, Κοκ- κινὸν Κρίνον (τὸ ἔλαβα) Ἀθῆναι τοῦ Παρνασοῦ (εἶνε συνδρομητῆρια καὶ ἔχει ψευδώνυμον) Ἀρ- ροδὸν, Κίτσορον, Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων, Δουλοῦδι τῆς Καρδίαις (τὸ Ἀθῆνονικὸν μου ἄραβις καλλίτερα· μὴ γράψῃς ἔτσι γρήγορα δεῖ νὰ μὴ χαλάσῃς τὸ γράφισόν σου ἢ ταχυγρα- φία σου, ἔσθρως, εἶνε πάρα πολὺ δυσανάγω- στος· αὐτὸ παθαίουν συνήθως οἱ καλλιγράφοι) Καρδιογνώστην (ἔχεις καλῶς) Ὀλύμπιον (λαμ- πρὰ ἡ ἀπόφασίς σου νὰ μου γράψῃς συχνά, ἀφοῦ ἔμαθες πλέον πῶς γράφουν· πραγματικῶς, ἡ ἐπαρχία σας ὀφείλει ἕναν ἀνδριάντα εἰς τὸν Πήγαν) Ἐνδοζὸν Μεσολόγγιον, Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίαις (ὄχι) Μικρὸν Ναυαρορον (εἰς τὸ προσεχές) Κύμα τοῦ Ἰορῶν (ἔστειλα) Ναυτοπούλου τοῦ Αἰγαίου κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Μαΐου θάπαντῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δευτῆς μέχρι τῆς 14 Ἰουλίου. Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον νὰ γράψωσ τὰς λύσεις, τῶν οὐ διαγνωσθέντων, πλεῖσται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανήλους, ὅν ἵκανοὺς παρέχει 20 φύλλα καὶ ἑκάστα καὶ 5.

290. Δεξιγράφος.

Ἄρθρον κοτόνον τὸ πρῶτον μου ὄπλον τὸ δευτέρον μου. Καὶ λίθος τις πολυτίμος εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Καρδιογνώστου

291. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι εἰς ἐκ τῶν σφῶν Ἄν μάλ' ἄλλως ἕνα γράμμα, Ἐνα ἔσον φοβερὸν Σχηματίζεις ἐν τῷ ἔμα.

Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Ἐρδοζοῦ Καβιάρι.

292. Τονόγραφος.

Λύσε καὶ τοῦτο τὸ σπουδαῖον· Εἶμαι μὲ νῆσος στὸ Αἰγαῖον, Ἄν ὄμως δευτενομισθῶ, Ἀρετήμας πρέπει... νὰ πλυθῶ!

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Θελοπόως.

293. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον θὰ σοῦ τὸ δώσω ἢ [νήσοι] Τὸ δευτέρον μου εἶνε πτηνόν, πού το γνωρίζεις [ἴσως]. Τὸ τρίτον κάποιος πού ποτὶ... ποτὶ δὲν [μεγαλόνει,] Τὸ ἄλλο τρέξιμον νεροῦ, — κ' ὁ ρόμβος τε- [λιώνει.]

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ζίνας.

294. Γενεῖα.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Κράτος. + * * * * = Δευδρόλλιον. * + * * * = Κάτι διαφανές. * + * * * = Ἀρχαῖος βασιλεὺς. * + * * * = Ὅρος νήσου. + * * * * = Πτηνόν.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Κρητοῦ.

295—296. Μεταμορφώσεις. 1. — Ἡ ὄρα διὰ 4 μεταμ. νὰ γίνῃ μῆν. 2. — Ὁ μῆν δι' 7 μεταμ. νὰ γίνῃ ἔτος.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἐρδοζοῦ Νεῖρου.

297. Ἀριθμητικὸν Παιγνιον. Ἐξεταζόμενος ὁ μικρὸς Νίκος εἰς τὴν ἀ- ρομήρικην, ἀπήγγειλε κατὰ σειρᾶν τοὺς ἀ- ριθμοὺς: 8, 15, 7, 1, 3, 4, 12, 8, 1, 9, 10, 17, 7, 1, 5, 6, 6, 0. — Τί του εἶχαν δόσῃ νὰ κάμῃ;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλλῆνος.

298. Διπλῆ Ἀκροστιχίς. Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ἡγεμονικῶν λέξεων ἀποτελοῦν μουσιματα ὄργανον, τὰ δὲ μεσοῖα πόλεν τῆς Τουρκίας.

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Ἀργοναυτῆς. 3, Κάτι ἀδύνατον δεῖ τοὺς ἀνθρώπους. 4, Ἐντο- μων. 5, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 6, Θεά.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Παρηγοῦ Ἀγγίλου.

299. Φωνηεντόλεπον. χροστν - ρτς - κχρ - θμςς Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλῆνο.

300. Γρέφος.

κε κε P S τί; T' κε O κε κε κε κε κε

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἐρδοζοῦ Νικητός.

301. Μαγική Εἰκὼν. Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 180 δημοσι- ούμενης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον ὄρασμα θὰ γωραρισθῇ ἄνω, ἄνω περι- γραφῆς.